

Hồi 16

Ba chiếc nan quạt tụy nhanh, nhưng sao thể đả thương Biên cô nương, chỉ thấy nàng vung kiếm, ba chiếc nan quạt thấy đều bị đánh bay lên nóc động.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc ấy, Âm Dương Thờ Sinh đã tung mình vọt qua giữa hai con quái đểu, như làn khói nhẹ thoát ra khỏi động.

Lúc này Biên cô nương cũng đã sức cùng lực kiệt, mục đích đã vì cứu người, nàng cũng chẳng đuổi theo, bởi dù đuổi kịp, cũng chưa chắc hạ sát được đối phương.

Biên cô nương ném kiếm xuống đất, cất bước đi vào động, chỉ thấy Tiết Cừ lỏa lồ nằm trên giường, hai mắt đỏ quạch trố to như lục lạc. Nàng bất giác đỏ mặt ngượng ngùng định lui ra, nhưng nhận ra Tiết Cừ đã bị người điểm huyết, nàng vốn là một người con gái bướng bỉnh ngây thơ, trên Bách Hoa Đảo đã cứu Liễu Hồng Ba, sau đó cõi lòng bình lặng của nàng đã gợn sóng vì sự anh tuấn của Tiết Cừ.

Tuy nhiên, nàng có nỗi khổ không nói ra được, bởi mẫu thân nàng lúc tạ thế hồi nàng mười tuổi đã từng nói: “Khi võ công của người chưa thể vô địch thiên hạ, người không được rời đảo. Khi người thích một người, người hãy tránh xa y; khi người yêu một người, người hãy giết chết y càng sớm càng tốt!”

Năm ấy nàng chỉ mới mười tuổi, chẳng hiểu gì cả, mẫu thân nói vậy, nàng đã gật đầu và thề nặng, nhất định làm được.

Từ khi gặp Tiết Cừ, nàng đã bắt đầu thích mền chàng, nên trong thời gian Tiết Cừ điều thương trên đảo, nàng đã hết sức tránh mặt.

Nhưng hôm Tiết Cừ bình phục, nàng vì chứng thực võ công của mình phải chẳng đã có thể thiên hạ vô địch, nên mới tử thí với Tiết Cừ.

Khi gặp lại nhau, tính khí cao ngạo của Tiết Cừ đã hết sức hợp ý nàng, khiến lòng nàng bất giác in đậm hình bóng của Tiết Cừ.

Tiết Cừ rời khỏi chỉ mới ba ngày, nàng không sao bình lặng như trước được nữa, làm việc này cũng không đúng, làm việc kia cũng không đúng, trước mắt luôn hiện ra hình bóng anh tuấn của Tiết Cừ.

Đêm ấy, nàng bỗng phát giác đó chính là “yêu”. Thế là, sáng hôm sau nàng đã cưỡi chim rời khỏi đảo, đi tìm Tiết Cừu.

Nàng nghĩ, mẫu thân nói không sai, khi người yêu một người, hãy giết chết y càng sớm càng tốt. Bây giờ mình đã yêu Tiết Cừu, lòng luôn nhớ nhung, việc gì cũng không làm được, giết chết y là xong tất cả, và mình cũng sẽ không còn nhớ đến y nữa.

Thì ra, mục đích rời đảo của nàng phen này lại là hạ sát Tiết Cừu!

Chẳng ngờ, nàng không gặp Tiết Cừu, mà lại gặp Liễu Hồng Ba, Liễu Hồng Ba bởi Tiết Cừu bị bắt đi, đang lo cuống cuồng thì gặp Biên cô nương, vui mừng khôn xiết, vội cho nàng biết mọi sự.

Biên cô nương vốn định tìm giết Tiết Cừu, nhưng khi nghe Tiết Cừu gặp nạn thì nàng lại vô vàn lo lắng, liền cùng Liễu Hồng Ba chia nhau cưỡi chim tìm kiếm khắp nơi, vất vả lắm mới kịp thời tìm gặp...

Giờ thấy Tiết Cừu như vậy, lòng vừa tội nghiệp vừa đau xót, sao thể lui ra được?

Thế là, nàng bước nhanh tới, kéo chặn đắp lên thân dưới Tiết Cừu, rồi mới giải huyết cho chàng.

Tiết Cừu hồi tỉnh, liền cười thật ngọt với Biên cô nương, khiến nàng bao mệt nhọc thấy đều quên hết.

Đột nhiên, Tiết Cừu từ trên giường đứng phắt dậy, ôm ngang lưng Biên cô nương, quay người đè nàng xuống giường, nhanh tay xé y phục của nàng.

Biên cô nương bàng hoàng kinh hãi, định vùng vẫy, song vì vừa rồi đã tiêu hao quá nhiều nội lực, và hơn nữa Tiết Cừu lúc này sức mạnh kinh người, chẳng rõ từ đâu mà có. Nhất là đôi mắt giăng đầy tia máu, thật khiến người không dám nhìn.

Thì ra Tiết Cừu đã bị Âm Dương Thử Sinh cho uống vào hai viên xuân dược rất lợi hại, người tuy tỉnh nhưng thần trí mê loạn, không hề biết người đang trong tay là ai.

Chốc lát sau, trong động đã vang lên tiếng rên của Biên cô nương, thật tội nghiệp, thật khả ái, và cũng thật kinh hoàng.

Liễu Hồng Ba với chị em họ Vu nấp trong hang động nhỏ, vì hai con quái đản vẫn còn bay trong động, kinh phong vù vù, khiến ba người chưa dám ra ngoài.

Lúc này nghe tiếng rên của Biên cô nương, Liễu Hồng Ba cả kinh thất sắc, chẳng rõ việc gì đã xảy ra, liền bất chấp tất cả lao ra ngoài.

Trong động ngoại trừ hai con quái đểu, chẳng thấy Âm Dương Thờ Sinh, Biên cô nương cũng mất tăm, còn Phi Hồn Kiếm thì nằm trên mặt đất nơi cửa động.

Liễu Hồng Ba thấy vậy hồn phi phách tán, ngỡ là Biên cô nương đã bị Âm Dương Thờ Sinh bắt vào động hành lạc, nàng không dám nghĩ, nhưng lại chẳng thể không nghĩ, nàng không dám xem, nhưng lại chẳng thể không xem cho rõ, nàng sao thể bỏ qua như vậy, nếu đúng như nàng đã nghĩ, nàng cũng chẳng còn mặt mũi sống trên cõi đời này nữa.

Thế là, nàng nhón bước đi, nhưng chỉ được một bước, nàng không nín nổi nữa, tung mình đến cửa hang động nhỏ, vì tiếng rên chính là từ đó vọng ra, khiến nàng rùng mình nổi gai ốc.

Nhưng khi nhìn rõ cảnh vật trong ấy, liền bàng hoàng sửng sốt, đứng ngây ra tại chỗ.

Tiếng rên vẫn từ trong động vọng ra, Liễu Hồng Ba vẫn đứng ở cửa động, không chút động đậy.

Đột nhiên, Liễu Hồng Ba bị người vỗ một cái lên vai, nàng mới bừng tỉnh lui về thực tại, liền không dám nhìn nữa, lui ra ngoài động.

Người đứng sau lưng vỗ vai nàng chính là Vu Liên Anh, chỉ nghe Vu Liên Anh nói:

- Liễu cô nương đừng giận, và cũng đừng đau khổ, đây là chuyện không sao tránh khỏi, Tiết thiếu hiệp tuyệt đối không phải là kẻ hiếu sắc dâm dật, mà là bị người ta cho uống thuốc, làm cho mất lý trí và bản tính, ngay cả làm gì bản thân cũng không biết. Tại đây, Liên Anh là người đầu tiên bị hại, kể đến là xá đệ, cũng may là Tiết thiếu hiệp chưa gặp lão quái vật ấy, nếu không, Tiết thiếu hiệp chưa gặp lão quái vật ấy, nếu không, Tiết thiếu hiệp hẳn cũng giống như tỷ đệ Liên Anh, Liễu cô nương phải lượng thứ cho Tiết thiếu hiệp mới được!

Vu Liên Anh dứt lời, liền cùng Vu Dũng Tịnh ra khỏi động bỏ đi.

Liễu Hồng Ba đứng ngây ra tại chỗ, lòng vô vàn đau khổ cay đắng, nàng đã thắm thiết yêu Tiết Cừ, trong những ngày qua hai người đã từng cùng chăn chung giường, nhưng chưa vượt vòng lễ giáo, đó chứng minh lời nói của Vu Liên Anh không sai. Tuy nhiên, yêu là vị kỷ, lòng dạ đàn bà rất hẹp hòi, nàng sao thể chịu đựng nổi?

Bỗng, Liễu Hồng Ba nghĩ đến cách ăn mặc của mình, vì sao nàng lại phục hồi cách ăn mặc khiêu hóa, đó là vì Túy Thánh đã cho nàng biết một điều, nếu đúng sự thật, kiếp này nàng không thể kết duyên với Tiết Cừ nên nàng mới trở lại cách ăn mặc khiêu hóa.

Nay sự thật đã được minh chứng, trong Kết Minh Bộ có ân sư chính tay ký tên, chính mắt nàng đã nhìn thấy, chả lẽ còn giả được sao?

Mình đã không còn hy vọng, vậy thì hà tất cản trở kẻ khác, thôi thì hào phóng mà tìm một am ni cô, xuống tóc xuất gia, sống hết quãng đời còn lại.

Liễu Hồng Ba đã nghĩ cởi mở, bèn từ trong lòng lấy Kết Minh Bộ và Kim Liên Hoa ra, bỏ vào trong động...

Mấy tiếng chim kêu "oa oa" khiến Tiết Cừ giật mình thức tỉnh, trước nay chàng chưa từng được ngủ một giấc ngon như vậy, và cũng chưa từng có cảm giác sáng khoái thế này.

Chàng bất giác vươn vai, khi buông tay xuống, bỗng chạm trúng một thân người nõn nọt, chàng không biết mình đang ở đâu, liền ngạc nhiên quay đầu nhìn.

Lập tức, chàng hồn vía lên mây, bên cạnh là một thiếu nữ lỏa lồ, da trắng như ngọc, đang quay lưng về phía chàng, một tấm chăn đắp lên thân dưới.

Thế là, chàng liền nhớ lại cảnh ngộ trong những ngày qua, thiếu nữ này hẳn là Âm Dương lão quái, nhưng không biết mình đã làm điều xấu xa gì?

Chàng vội vận đề chân khí, không chút trở ngại, hết như lúc chưa thọ thương, chàng mừng rỡ thầm nhủ:

- Lão quái vật, chớ trách Tiết mỗ ra tay ám toán, ai bảo lão toàn làm điều ác hại người!

Tiết Cừ vận hết công lực vào tay phải, một chưởng bổ xuống, nhưng chợt thấy mái tóc đen óng ả của thiếu nữ, khác hẳn Âm Dương Thờ Sinh, và như đã trông thấy ở đâu rồi.

Phải rồi, chính là Mỹ Xuân!

Ở trong sơn động này, đã không phải Âm Dương Thờ Sinh, ắt là ả nha đầu dâm đảng ấy, đã cướp mất nguyên dương của Tiết mỗ, cũng thật đáng chết.

Thế là, chàng lại giơ tay lên, và trên mặt xuất hiện ánh vàng nhàn nhạt đầy sát khí.

Ngay trong khoảnh khắc nguy hiểm ấy, hai tiếng chim kêu lại từ ngoài vọng vào, khiến Tiết Cừ giật mình sửng sốt, vội cúi xuống nhìn, quả đúng là Biên cô nương.

Thế là, Tiết Cừ lòng tan dạ nát, phách tán hồn phi, từ ra trên giường, nhưng trong đầu vội vã tìm kiếm căn nguyên.

Lúc lên khỏi hồ nước, chàng đã uống vào hai hoàn thuốc, rồi thì thú tính bùng dậy, tiếng rú thảm vang lên, và Mỹ Xuân đã chết ở cửa động.

Chàng quay đầu nhìn, người nằm bên cửa động chẳng phải Mỹ Xuân thì còn là ai nữa?

Sau cùng, chàng đã loáng thoáng nhớ ra chút ít, lúc chàng hồi tỉnh lần thứ hai, quả đã trông thấy một thiếu nữ áo trắng, dường như là Biên cô nương trên Bách Hoa Đảo.

Nhưng lúc ấy dự tính đang bùng dậy dữ dội, nào kể là ai, chỉ cần nữ nhân là được...

Tiết Cừ bỗng hét to, từ trên giường phóng xuống, tìm y phục của mình mặc vào, lập tức lao ra khỏi động.

Chàng vừa mới đứng lại ở ngoài động, liền nghe tiếng khóc thê lương từ trong động vọng ra. Tiết Cừ lặng người, thâm trách:

- Tiết Cừ hỡi! Người tự hào là nam nhi đại trượng phu, vậy mà hèn nhát thế này, lỗi lầm đã gây ra rồi, sao thế bỏ đi cho xong? Vậy có thể giải quyết vấn đề hay sao?

Thế là, Tiết Cừ đành bấm bụng quay trở vào động.

Biên cô nương vẫn nằm trên giường y như trước, hai tay ôm lấy mặt, khóc rất thương tâm.

Tiết Cừ đứng thừ ra bên giường, chẳng biết phải nói thế nào, phải dùng lời lẽ gì để an ủi nàng?

Một người đứng, một người khóc, chẳng rõ bao lâu trôi qua, người đứng vẫn đứng, người khóc vẫn khóc, hai người không ai lên tiếng trước.

Sau cùng, Biên cô nương đã lên tiếng trước nói:

- Cừ ca đã hủy hoại cuộc đời tiểu muội, chả lẽ còn muốn bức bách tiểu muội tự tuyệt hay sao?

Chỉ cần Biên cô nương lên tiếng trước là Tiết Cừ để xử, bởi chàng chẳng phải kẻ ngu ngốc, chàng vội nói:

- Không! Không! Đây hoàn toàn là lỗi ở một mình Tiết mỗ, nhưng không phải là do ý của Tiết mỗ, chúng ta đều là bị Âm Dương lão quái hãm hại, giờ Tiết mỗ chỉ vâng theo lời dạy của cô nương, cô nương bảo sao làm vậy, ngoại trừ chết, bất kỳ việc gì Tiết mỗ cũng nhận lời, mà dù chết cũng được, chỉ cần chờ Tiết mỗ báo xong thù, nhất định sẽ đến Bách Hoa Đảo, hiến dâng thủ cấp cho cô nương.

Biên cô nương vẫn hai tay ôm mặt khóc sụt sùi nói:

- Cừ ca đã nói vậy, xin hãy cùng tiểu muội trở về đảo!

Tiết Cừ nghe vậy cả kinh, điều ấy chàng chưa nghĩ đến, bảo chàng cùng trở về Bách Hoa Đảo, tuy cũng có lý, nhưng huyết thù chưa báo, chàng sao thể yên tâm hưởng phúc?

Chàng đành thành khẩn nói:

- Biên cô nương, việc ấy cũng xin lượng thứ cho Tiết mỗ, vì Tiết mỗ thân thù chưa báo, không thể cùng cô nương trở về Bách Hoa Đảo. Khi nào báo xong huyết thù, Tiết mỗ nhất định sẽ đến Bách Hoa Đảo tìm cô nương, xin cô nương hãy về đảo trước, Tiết mỗ không phụ cô nương đâu, xin hãy tin Tiết mỗ, Tiết mỗ tuyệt đối không phải kẻ vong ân bội nghĩa!

Biên cô nương quay người, sà vào lòng Tiết Cừu, ôm chặt lấy chàng nói:

- Không, tiểu muội vĩnh viễn không rời xa Cừu ca, chỉ cần Cừu ca nói là muốn tiểu muội thôi!

Tiết Cừu mừng rỡ, người xinh đẹp thế này, thấp đuối còn tìm chẳng ra, không muốn sao được? Hơn nữa, võ công lại cao minh, chính là một trợ thủ tốt của mình, bèn cũng vòng tay ôm lấy nàng và nói:

- Biên cô nương...

- Tiểu muội tên là Văn Huệ!

- Văn Huệ, chỉ cần muội không ghét bỏ huynh, không căm hận huynh, huynh vĩnh viễn yêu muội, vĩnh viễn không rời xa muội, được không?

Vậy sao thế không được? Nàng ôm chặt lấy Tiết Cừu thay cho câu trả lời.

Hai người ôm nhau một hồi, lại nghe tiếng chim kêu từ ngoài vọng vào, Biên Văn Huệ y phục đã rách nát, đành tìm y phục trong động mặc vào, may thay cũng là màu trắng, hẳn là của bốn nữ đồ đệ của Âm Dương Thờ Sinh.

Hai người ra khỏi động, thấy hai con quái đểu đang canh chừng ở cửa động, bên ngoài bóng người thấp thoáng, chẳng rõ họ là ai.

Biên Văn Huệ ngỡ là Liễu Hồng Ba hãy còn trong động, bèn cất tiếng gọi.

Tiết Cừu ngạc nhiên nói:

- Ba muội cũng có đến đây ư?

- Hai người cùng đến, có gì không ổn sao?

Tiết Cừu biết chuyện ân ái đã bị tiết lộ, bất giác đỏ mặt, bỗng thấy Kim Liên Hoa và Kết Minh Bộ trên mặt đất, liền đi đến nhặt lấy.

Biên Văn Huệ cũng nhặt lấy Phi Hồn Kiếm, giắt vào bên lưng.

Hai người đuổi quái đểu ra, đi qua cửa động, chỉ thấy ba hòa thượng ngồi xếp bằng trên một phiến đá bên ngoài động, họ chính là Niệm Pháp, Niệm Giới và Niệm Thi trong Thập Niệm tăng phái Côn Lôn.

Ba vị hòa thượng vừa thấy hai người đi ra, liền cùng tuyên Phật hiệu, rồi Niệm Pháp cất tiếng nói:

- Chúng bần tăng phen này xa xôi vào Trung Nguyên chính là vì Phi Hồn Kiếm, mục đích là ứng một huyết kiếp, kiếp này liên quan đến hằng vạn sinh linh, xin hai vị thí chủ chớ tiếc ban cho, hầu tu nhân tích đức.

Biên Văn Huệ không biết ba vị hòa thượng này, nhưng nàng hoàn toàn nhờ vào Phi Hồn Kiếm mới đánh bại được Âm Dương Thử Sinh, có thanh kiếm này trong tay mới có thể trấn áp võ lâm, nàng trân quý biết bao, sao thế dễ dàng tặng cho kẻ khác?

Thế nên, Tiết Cừ chưa kịp trả lời, nàng đã tranh nói trước:

- Đâu được, Phi Hồn Kiếm đã thuộc sở hữu của bốn cô nương, ai cũng đừng hòng lấy đi!

Niệm Pháp lại tuyên Phật hiệu:

- A di đà Phật! Nữ thí chủ, kiếm này hung hiểm nổi danh thiên hạ, có Phi Hồn Kiếm trong tay sớm muộn gì cũng gặp tai họa, trăm năm nay ai ai cũng biết, nếu nữ thí chủ cố giữ lấy, e là họa chứ không phải phúc, xin hãy suy nghĩ kỹ.

Biên Văn Huệ thầm nhủ:

- Có Phi Hồn Kiếm trong tay, mình đã đánh mất tiết trinh quý báu nhất của người con gái, tuy là do người mình yêu, nhưng không phải tình nguyện, còn tai họa gì ghê gớm hơn nữa chứ?

Bèn cười lạnh lùng nói:

- Có tai họa thì cũng là giáng vào bốn cô nương, không liên can gì đến các vị, các vị đừng nói lời thôi nũa!

Niệm Pháp bỗng đánh mặt nói:

- Chúng bần tăng phụng mệnh xin kiếm, phải có bằng được, nữ thí chủ nói vậy, chúng bần tăng đành phải dùng đến võ lực, xin nữ thí chủ chỉ giáo cho!

Biên Văn Huệ mỉm cười:

- Các vị mà cũng xứng đánh thỉnh giáo bốn cô nương ư? Hãy tiếp một chưởng trước thử xem!

Đồng thời một chưởng đã nhẹ nhàng tung ra, Tiết Cừ vốn định quát ngăn, nhưng thấy nàng xuất chưởng chậm chạp và không có sức, chẳng phải thực sự tức giận. Hơn nữa, chàng chưa từng chứng kiến chưởng lực của Biên Văn Huệ, chẳng rõ chưởng lực của nàng thế nào?

Vả lại, đối phương đến những ba người, và đều là cao thủ trong phái Côn Lôn, hẳn không đến nỗi xảy ra chuyện gì bất trắc, nên chàng đã dừng lại.

Niệm Pháp thấy Biên Văn Huệ tung ra một chưởng như trẻ con đánh nhau, nên đâu xem ra gì, ông cũng cùng ý nghĩ như Tiết Cừ, đối phương tuổi còn trẻ, dù công lực thâm hậu đến mấy cũng sao thể hơn nổi ba người?

Thế là, ông cũng nhẹ nhàng tung ra một chưởng.

Chưởng lực đôi bên chưa chạm nhau, Niệm Pháp bỗng cảm thấy kinh phong nổi dậy, áp lực đột nhiên gia tăng, ông cả kinh thất sắc, vội gia tăng công lực đẩy ra.

Niệm Pháp đứng giữa, Niệm Giới và Niệm Thi đứng hai bên hỗ trợ, vừa thấy tình thế không ổn, hai người liền cùng xuất thủ, định hợp sức ba người đương cự với Biên Văn Huệ.

Bỗng nghe Biên Văn Huệ cười khanh khách nói:

- Hãy xuống hết đi nào!

Vừa dứt lời đã nghe "bùng" một tiếng rền rĩ, ba vị hòa thượng quả nhiên vâng lời, liền như ba con diều đứt dây bay khỏi phiến đá, rơi xuống dưới.

Tiết Cừ kinh hãi nói:

- Nguy rồi, vậy biết tính sao đây?

Biên Văn Huệ thân nhiên tiếp lời:

- Có gì mà phải tính? Cho họ rơi ngã một phen, để họ biết mùi lợi hại!

Nhưng khi nàng đi đến bờ núi nhìn xuống, cũng bất giác rợn người, thì ra bờ núi cách mặt đất đến những trăm trượng.

Ba vị hòa thượng bị chưởng lực chấn động, vốn đã thọ thương, rơi xuống độ sâu trăm trượng thế này sao thể sống nổi?

Biên Văn Huệ chỉ cất tay đã giết chết ba vị hòa thượng, nàng thật nằm mơ cũng chẳng ngờ, vì nàng không biết nơi này cách mặt đất cao đến vậy, nàng với Liễu Hồng Ba là do hai con quái điều chở vào động, hơn nữa đang nóng lòng cứu người, nàng đâu còn tâm trí lưu ý đến việc khác.

Bỗng nghe tiếng người ồn ào từ dưới vực vọng lên, cúi nhìn xuống, chỉ thấy người nhỏ như kiến, Biên Văn Huệ vội nắm tay Tiết Cừ nói:

- Chúng ta cười chim đi thôi!

Tiết Cừ ngẩng đầu nói:

- Không, chúng ta phải xuống dưới, đã làm là không sợ, có họa gì ngu ca gánh chịu, đã sai không được sai tiếp, Huệ muội thấy có đúng không?

Biên Văn Huệ hết sức cảm động nói:

- Đúng, chúng ta phải quang minh lỗi lạc, quyết không để cho kẻ khác chê cười!

Tiết Cừ cũng cảm động nói:

- Đúng rồi, vậy mới là vợ hiền của Tiết mỗ, mới xứng đáng ngu ca yêu chú!

Trong khi ấy, một tiểu khiếu hóa đang nín thở ẩn nấp ở chỗ năm sáu trượng trên nóc độc, đó chính là Liễu Hồng Ba, nàng thật không đành lòng bỏ đi, nghe những lời nói của hai người, nàng vừa hâm mộ lại vừa ganh tị, thật muốn phóng xuống vực thẳm để được giải thoát cho xong, nhưng nàng không làm vậy, vì nàng hãy còn nhiệm vụ chưa hoàn thành.

Tiết Cừ với Biên Văn Huệ cười chim xuống đến mặt đất, trước tiên trông thấy thi thể của ba vị hòa thượng, họ chẳng còn hình thù con người nữa. Tiếp đến là phát hiện Chư Cát chân nhân, suất lĩnh bốn đạo sĩ trung niên, năm người năm thanh trường kiếm đã tuốt ra khỏi bao, mười con mắt ngật đầy căm phẫn, chòng chọc nhìn Tiết Cừ và Biên Văn Huệ.

Tiết Cừ vừa trông thấy Chư Cát chân nhân, liền tức lửa giận bốc cao, bèn cất bước đi về phía lão ta.

Chư Cát chân nhân thấy Tiết Cừ ung dung đi đến, vội dùng kiếm trở vào chàng nói:

- Tiểu tử ngươi là thứ nghiệt chủng ở đâu ra mà dám mạo danh nhà họ Tiết, định nhiều loạn võ lâm, gây ra huyết kiếp, bốn chân nhân đoán chắc ngươi là đồ đệ của lão ma ấy, nhân vật chính phái trong võ lâm lẽ nào lại sợ ngươi!

Tiết Cừ sững sốt, liền nói:

- Lão mũi trâu không nhận ra Tiết mỗ nữa ư? Khi xưa ngươi dẫn người bịt mặt cải trang, truy sát ân công của Tiết mỗ là Bạch Vân Tẩu Thường Diệu Tiên, chả lẽ ngươi quên rồi sao? Đứa bé trai mà Thường ân công đã dẫn theo khi xưa chính là Tiết Cừ này đây!

Chư Cát chân nhân toàn thân rung động, sắc mặt thoạt xanh thoạt trắng, ấp úng nói:

- Ngươi... ngươi... ngươi chưa chết ư?

Tiết Cừ cười bi thiết:

- Tiết mỗ chết đi, huyết thù ai báo? Oan khiên ai rửa? Há chẳng để cho bọn ác tặc các ngươi được sống yên vui hay sao? Cho ngươi biết, Tiết mỗ đã có Sinh Tử Bộ trong tay rồi!

Đoạn liền từ trong lòng lấy Sinh Tử Bộ ra, vung mạnh “soạt” một tiếng, Sinh Tử Bộ mở ra, trông thấy rất rõ những danh tánh trên ấy.

Tiết Cừ ngửa mặt gào to:

- Số kết minh của giới hắc đạo khi xưa, nay là số đòi mạng của Tiết Cừ này!

“Soạt” một tiếng, Tiết Cừ cất Sinh Tử Bộ vào lòng, tiện tay lấy Kim Liên Hoa ra nói:

- Lão mũi trâu, ngươi còn gì nói nữa? Ngươi là nhân vật chính phái mà lại có tên trong Kết Minh Bộ của giới hắc đạo, ngươi còn gì để nói nữa, hôm nay Tiết mỗ dám nói khoác một câu, nếu ngươi tiếp nổi Tiết mỗ mười chiêu, hôm nay tha mạng cho ngươi một phen, còn không, hắc hắc, thi thể đằng kia chính là gương của ngươi.

Vừa nói dứt lời, tiếng “vút vút” vang lên liên hồi, hai làn tên nhọn từ hai phía tả hữu bay nhanh đến.

Loại tên này được bắn ra bằng lò xo, hết sức lợi hại, vừa nghe tiếng đã bay đến, Tiết Cừ chỉ một lòng chú ý đến Chư Cát chân nhân, chẳng chút để phòng còn có mai phục.

Nhưng chàng võ công cao siêu, nào sợ chuyện ấy, chỉ thấy chàng Kim Liên Hoa vung ra, ánh vàng loang loáng, mấy mươi mũi tên nhọn thấy đều bay ngược về.

Thế nhưng, chàng chưa kịp đứng vững lại, Chư Cát chân nhân đã vung trường kiếm, năm thanh trường kiếm như đóa hoa mai từ năm hướng đâm vào ngực chàng.

Tiết Cừ cất tiếng hú dài, Kim Liên Hoa với chiêu Xuân Vân Sạ (chợt) Triển chưa thi triển hết, chợt nhìn thấy hai luồng sáng lạnh ở phía sau bọn người Chư Cát chân nhân, biết đó là đôi mắt người, chàng bất giác rùng mình.

Bởi trong đôi mắt ấy ngập đầy oán thù và phẫn hận, chàng thật không sao nghĩ ra người nào lại có ánh mắt như vậy, hơn nữa ánh mắt ấy rõ ràng là hướng vào chàng, chàng hết sức lấy làm lạ, ai lại căm thù mình thế này vậy nhỉ?

Tiết Cừ tuy đang suy nghĩ về đôi mắt kia xong chiêu thức vẫn không chậm, định một chiêu Xuân Vân Sạ Triển đánh bật hết năm thanh kiếm của đối phương.

Nào ngờ, Chư Cát chân nhân phen này đến đây quyết lấy mạng Tiết Cừ, ngoại trừ xuất động nhiều đệ tử, còn mời thêm bốn sư đệ đồng môn, đó chính là bốn đạo sĩ trung niên, họ thường liền thủ tấn công, năm thanh kiếm phối hợp chặt chẽ, luôn giành được phần thắng.

Lần này cũng không ngoại lệ, năm thanh kiếm với hình hoa mai xuất thủ, chờ Kim Liên Hoa của Tiết Cừ quét đến, năm người đột nhiên tách ra, rồi liền nhập lại, hai kiếm tấn công vào đôi vai, hai kiếm nhắm vào đôi chân, còn một kiếm vẫn đâm thẳng vào ngực Tiết Cừ.

Tiết Cừ đang nghĩ đến đôi mắt ở sau lùm cây, chớp mắt đã lâm vào tình thế nguy ngập, chàng vội hít mạnh một hơi chân khí, người nhanh chóng thu nhỏ, như một đứa bé cỡ mười một mười hai tuổi.

Thế là, Tiết Cừ đã tránh khỏi bốn kiếm nhắm vào tay và chân, đồng thời Kim Liên Hoa trong tay vung lên, “keng” một tiếng chát chúa, thanh kiếm nhắm vào ngực đã bị đánh văng bay lên không.

Người tấn công trước ngực chính là Chư Cát chân nhân, Tiết Cừ cảm hận lão thấu xương, giờ đánh văng trường kiếm của lão, đâu thể để cho lão thoát khỏi tay nữa.

Kim Liên Hoa với chiêu Hoa Khai Phú Quý nhanh như chớp công ra, trúng ngay ngực Chư Cát chân nhân, Chư Cát chân nhân không kịp rên lên tiếng nào, đã văng bay ra xa hơn trượng.

Bốn đạo sĩ trung niên định tiếp cứu, nhưng đâu còn kịp, đánh cùng vung kiếm tấn công Tiết Cừ.

Tiết Cừ cười bi phẫn nói:

- Không muốn sống thì cứ cùng xông vào đi!

Kim Liên Hoa liền tiếp thi triển hai chiêu Lan Giang Tuyết Thủy (ngăn sông cách nước) và Phong Tảo Tàn Tuyết, chỉ nghe tiếng “keng keng” liên hồi, bốn thanh trường kiếm đã trở thành tám khúc rơi xuống đất.

Bốn đạo sĩ trung niên thấy đều hổ khẩu xuất huyết, hai tay buông thõng đứng thừ ra tại chỗ, đâu còn dám động thủ nữa.

Tiết Cừ không muốn gây nhiều sát nghiệt, nên không sát hại họ, chỉ lao về phía Chư Cát chân nhân, lấy Táng Môn Kiếm trong túi da ra, như điên cuồng chỉ hai ba nhát đã lấy tim gan của Chư Cát chân nhân ra, quỳ xuống hương về phía bắc khóc thảm thiết.

Ngay khi Tiết Cừ khóc đến quên hết thực tại, bỗng một tảng đá mấy ngàn cân từ sau lùm cây bay ra, nhắm ngay đầu Tiết Cừ hạ xuống, Tiết Cừ vẫn như không hề hay biết, nếu bị đè trúng, Tiết Cừ dù là võ công cái thế cũng khó thể toàn mạng.

Ngay trong khoảnh khắc nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc ấy, bỗng một cơn gió mạnh thổi đến, đẩy Tiết Cừ ra xa hơn ba trượng, thoát chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Thì ra, người kịp thời cứu Tiết Cừ chính là ái thê Biên Văn Huệ của chàng.

Thật tội nghiệp cho Chư Cát chân nhân, chết rồi bị mổ bụng moi tim, sau cùng còn bị đá đè xương tan thịt nát, có lẽ đó là báo ứng của lão.

Tiết Cừ sững sốt bưng tỉnh, lập tức tung mình về phía lùm cây, định xem thử người ấy là ai mà lại căm thù mình như vậy.

Nhưng sau lùm cây trống không, chẳng có bóng người nào cả.

Biên Văn Huệ cũng theo sau nói:

- Tiểu muội đã trông thấy, đó là một người áo xám!
- Người áo xám ư?

Tiết Cừ trong đầu không hề có một hình bóng như vậy, bèn hỏi:

- Người ấy tướng mạo thế nào? Bao nhiêu tuổi?

Biên Văn Huệ dẫu môi:

- Người ấy trùm đầu bao mặt, che người phủ chân, ai mà thấy được tướng mạo? Ai biết bao nhiêu tuổi? Ngay cả béo gầy tiểu muội cũng chẳng nhìn rõ nữa là!

Tiết Cừ chau mày:

- Võ công ra sao?

Biên Văn Huệ bắt chước chàng chau mày nói:

- Võ công chẳng kém, đến và đi như gió!

Tiết Cừ kinh ngạc:

- Thế thì lạ thật, có thể là ai nhỉ?

Biên Văn Huệ nắm tay chàng nói:

- Mặc kệ đó là ai, ngoài hai ta ra, thấy đều là kẻ địch, luôn thận trọng đề phòng là được rồi! Còn sợ ai nữa? Bây giờ chúng ta hãy đi tìm cái gì ăn trước đã!

Tiết Cừ quay đầu lại nhìn, bốn đạo sĩ trung niên đã sớm đi khỏi, bèn cùng Biên Văn Huệ săn thú và hái trái rừng ăn tạm.

Trong khi ăn, Biên Văn Huệ bỗng hỏi:

- Cừ ca, giờ chúng ta đi đâu?

Phải rồi! Đi đâu bây giờ?

Tiết Cừ ngăn người, ngẫm nghĩ chốc lát mới nói:

- Hãy đi tìm lão khiêu hóa trước!

Biên Văn Huệ kinh ngạc:

- Lão khiêu hóa ư?

Tiết Cừ gật đầu:

- Không sai, tìm lão khiêu hóa ấy, đó là lão bang chủ Cái Bang, Truy Phong Vô Ảnh Độc Cước Thân Khất, chúng ta chỉ cần đánh giết vài cao thủ của Cái Bang, chắc chắn lão sẽ ra mặt.

Biên Văn Huệ giật mình kinh hãi:

- Cái Bang chẳng phải một bang phái chính nghĩa đứng đầu võ lâm hay sao? Bang ấy người nhiều thế mạnh, Cừu ca...

Tiết Cừ cười hăng hắc:

- Huệ muội có sợ không?

Biên Văn Huệ chau mày:

- Đâu đến nỗi vậy, tiểu muội chỉ muốn biết nguyên nhân thôi!

Tiết Cừ bèn kể lại vụ huyết án của Đồng Bảo hồi mười sáu năm trước, và tất cả những gì mình đã nghe và thấy sau khi xuất đạo giang hồ...

Sau cùng, chàng lấy Sinh Tử Bộ ra, chỉ cho Biên Văn Huệ xem và nói:

- Huệ muội xem thấy rồi chứ? Chính lão ta, và còn là chủ mưu nữa, chỉ có điều là chẳng rõ vì lẽ gì, và càng đau đầu hơn nữa, lão lại là sư phụ của Liễu Hồng Ba.

Biên Văn Huệ sững sốt:

- Thật tội nghiệp cho Ba muội, vậy biết tính sao đây?

Tiết Cừ bắt chước giọng điệu của Biên Văn Huệ:

- Đó có gì mà biết tính sao? Ngoài hai ta ra, thấy đều là kẻ địch, ngu ca vẫn phải căn cứ theo Sinh Tử Bộ này mà đòi mạng, giết từng người một. Giết! Giết! Giết!

Tiếng "giết" càng nói càng to, tiếng cuối cùng chấn động đến cành lá trong rừng khua rào rào.

Biên Văn Huệ chau mày chặt nói:

- Gia mẫu nói tiểu muội sát khí cao đến đỉnh đầu, xem ra sát khí của Cừu ca hẳn cao đến mây xanh!

Cuối đông, tuyết bay lất phất!

Tuyết trắng phủ trùm mặt đất, cũng phủ trùm cả hồ Tây Tử ở Hàng Châu.

Bên bờ hồ Tây Tử, tuyết cao như ngọn đồi, đó là hiện tượng chưa từng có trước đây.

Trên hồ, tất cả ghe thuyền đều buộc ở bên bờ, không một bóng người, duy có một chiếc họa thuyền đỗ ở giữa hồ.

Họa thuyền ấy cũng thật quái lạ, rèm cửa phủ kín, không nhìn thấy người bên trong.

Sáng hôm ấy, tuyết trên bờ đê chưa được quét, không một bóng người.

Bỗng trong họa thuyền vang lên một tiếng kêu thảng thốt, rồi thì cửa khoang bật mở, một lão nhân cao to tuổi ngoài năm mươi phóng ra.

Chỉ thấy lão nhân ấy áo vá trăm mảnh, vai đeo ba bốn chiếc túi vải dơ bẩn, trên gương mặt vuông chỉ có một con mắt, nhưng sáng rực tinh quang, chỉ thoáng nhìn cũng có thể nhận ra, lão nhân này hẳn là cao thủ của Cái Bang.

Thì ra, lão nhân này chính là Khất Thực Càn Khôn Long Bần, bang chủ hiện nhiệm của Cái Bang.

Khất Thực Càn Khôn Long Bần tay bưng một chiếc hộp đen bằng giấy cứng, to chưa đến ba tấc, cao chỉ hơn tấc, nhưng sắc mặt ông thoạt xanh thoạt trắng, trên tay như là một độc vật vậy.

Long Bần một tiếng quát to, trong những chiếc du thuyền bên bờ sông trông như không người kia lập tức phóng ra mười mấy khất cái, thấy tuổi đều từ ba đến bốn mươi. Trong số tuy có người cụt tay thiếu chân, nhưng ai cũng hành động hết sức nhanh nhẹn, hiển nhiên họ đều là phần tử ưu tú của Cái Bang.

Nhưng khi ánh mắt họ tiếp xúc với chiếc hộp giấy đen trên tay bang chủ Long Bần, thấy cũng sắc mặt tái ngắt, đứng ngây ra tại chỗ.

Long Bần một mắt trợn lên nói:

- Đem qua mấy vị nào trực?

Trong đám khất cái liền có ba người giơ cao cánh tay nói:

- Đem qua đệ tử ba người trực!

Long Bần hạ thấp giọng:

- Có trông thấy gì không?

Ba người đều lắc đầu.

Bỗng, một người trong số họ nói:

- Đem qua canh ba, lúc phiên trực của đệ tử, đệ tử có thấy trên trời tuyết hạ xuống một con quái đểu, hết sức to lớn, đệ tử trong đời mới thấy lần đầu, nhưng chỉ lượn quanh ba vòng rồi bay mất, lúc bấy giờ vì hiếu kỳ nên đệ tử đã nhìn chốt vào con quái đểu ấy một hồi...

Long Bần ngắt lời:

- Chết thật, một hồi vậy còn chưa đủ sao?

Ông nói xong, biết đối phương quá lợi hại, canh phòng cũng vô ích, bèn nói:

- Mọi người hãy giải tán, phái người đến Nam Quan xem thủ Tề trưởng lão, tức tốc hồi báo!

Long Bần chờ đợi mọi người lên bờ xong, mới trở vào trong khoang, đặt hộp giấy lên bàn, cẩn thận mở nắp ra, trong ấy là một chiếc tai người máu me đầm đìa.

Long Bần chau chặt mày, nhưng trên mặt không có vẻ kinh ngạc, hẳn ông đã đoán biết trước trong hộp là vật gì, chỉ thấy ông từ trong một chiếc rương gỗ lấy ra một chiếc khay gỗ sơn đen, trên khay có trải một lớp đá vôi, trên lớp đá vôi ấy là tám chiếc tai người to nhỏ dài ngắn khác nhau, xếp thành một hàng ngay ngắn, điều lạ lùng nhất toàn là tai phải.

Long Bần để chiếc tai người ấy lên khay, rồi ném chiếc hộp đen vào góc khoang, trong góc khoang cũng có tám chiếc hộp đen chồng lên nhau.

Long Bần buông tiếng thở dài thậm thượt, từ trong lòng lấy ra một mảnh vải trắng, trải lên bàn, trên là những chữ máu:

"Gửi Long bang chủ Cái Bang, lão bang chủ quý bang đã bắt nhân bất nghĩa mưu hại hơn bảy mươi người của Đồng Bảo, nhưng lại lẩn trốn không dám hiện thân, nay Long bang chủ phải gánh lấy trách nhiệm, nếu lão bang chủ một ngày chưa hiện thân, Tiết mỡ phải xẻo một chiếc tai của cao thủ quý bang, từ lớn cho đến nhỏ, mười ngày không hiện thân xẻo mười tai, trăm ngày không hiện thân xẻo trăm tai, tuyệt đối không khoan nhượng, xin quý bang nhớ đếm kỹ.

Đồng Bảo Tiết Cừ thân bút!"

Long Bần bỗng vỗ mạnh lên bàn, thuyền lập tức nhấp nhô, vậy còn chưa kể, chiếc bàn bằng gỗ cứng đã lõm sâu xuống, hiện lên một dấu bàn tay to lớn, qua đó đủ biết Khất Thực Càn Khôn Long Bần có thể lãnh đạo một bang phái lớn, võ công quả chẳng phải tầm thường.

Ngay khi ấy, Long Bần bỗng phát giác có người lên thuyền, liền quát hỏi:

- Vị nào đó?

Liền nghe một giọng như sấm rền nói:

- Bang chủ, Tề Quý đây!

Long Bần vội nói:

- Tề trưởng lão, xin mời vào!

Cửa khoang mở ra, một vị lão nhân mặt đỏ, dáng người thấp khỏe, trên đầu quấn vải che phủ tai phải đi vào, hiển nhiên chiếc tai khi nãy chính là của vị trưởng lão Tề Quý này.

Chỉ thấy Tề Quý trừng mắt giận dữ, nghiêng răng nói:

- Bang chủ, chúng ta thật chẳng thể nào nhẫn nhịn được nữa, Cái Bang oai chấn Trung Nguyên mấy trăm năm, nay bị người cười lên đầu, nếu tiếp tục như vậy, Cái Bang hẳn sẽ tiêu tan...

Long Bần khoát tay ngắt lời:

- Tề trưởng lão hãy nguôi giận! Xin hỏi, đêm qua chuyện xảy ra như thế nào vậy?

Tề Quý nóng bừng mặt, hồi lâu mới nói:

- Kể ra thật xấu hổ, Tề mỗ đang lúc ngủ say, bỗng cảm thấy ánh bạc lóe lên trước mặt, rồi tai phải lạnh ngắt, chỉ vậy thôi!

Long Bần buông tiếng thở dài, an ủi:

- Bốn bang chủ phái người canh phòng suốt ba đêm, ngay cả bóng người cũng chẳng phát hiện, vậy mà ngày nào trong khoang cũng xuất hiện một chiếc hộp đen, rồi đây tai phải của bốn bang chủ hẳn cũng bị xẻo mất.

Tề Quý bỗng lại giận dữ nói:

- Chả lẽ chúng ta cứ chờ bị từng xẻo như vậy sao?

Long Bần lắc đầu:

- Bốn bang chủ đã phái người tìm kiếm lão bang chủ, đồng thời cũng tìm kiếm Xích Túc Tam Tiên và năm vị trưởng lão trong bang, chờ mọi người đến đủ, hẳn có cách giải quyết.

Tề Quý ngạc nhiên:

- Chuyện này liên quan gì đến lão bang chủ chứ.

Long Bần nghe lòng đau nhói, thì ra ông chưa dám đưa mảnh vải kia cho bất kỳ người nào xem, vì đó liên quan đến danh dự lão bang chủ và thanh uy của cả Cái Bang, ông đâu dám khinh cử vọng động, giờ Tề trưởng lão hỏi đến, ông chẳng thể không nén đau đáp:

- Tề trưởng lão, chuyện này quan hệ trọng đại, hiện chưa đến lúc, xin thứ cho bốn bang chủ không thể trả lời, nhưng bốn bang chủ có thể cho trưởng lão biết, chuyện này phải đích thân lão bang chủ mới giải quyết được.

Tề Quý sững sờ, không biết phải nói sao, đành cáo từ lui đi.

- o O o -